

[Povlsen.]

dere for Højesteret. I alt, hører vi nu, har vi kun 28 praktiserende Højesteretssagførere. Det er i Virkeligheden at lægge alt for stor Myndighed i disse enkelte Mænds Hænder, at lade dem afgøre, hvilke Sager der skal appelleres til Højesteret, for det er faktisk det, de kommer til at afgøre, og det betyder i Virkeligheden ogsaa en væsentlig Fordyrelse af Proceduren for Befolkningen. Jeg mener, at man bør lade Livet og Erfaringen afgøre, hvem der skal procedere i Højesteret. Jeg er ikke i mindste Tvivl om, at det i saa Fald kun vil blive de duelige og dem, der har vist sig at vinde Tillid, der kommer til at procedere for Højesteret. Jeg forstaar for øvrigt ikke, hvordan man kan betro et Menneskes Liv og Velfærd ved et Nævningeting i en Landsretssagførers eller Overretssagførers Haand — og det gør man jo faktisk, idet Nævningetingets Afgørelse af Skyldsspørgsmaalet er inappellabel —, medens man ikke tør betro den paagældende ved Højesteret at føre en Sag, der kun drejer sig om nogle ganske faa Tusinde Kroner. Det er i Virkeligheden et fuldkommen uholdbart Standpunkt.

Nu har man imidlertid ved det ret daarlige Kompromis, som vil blive vedtaget, gjort en Begyndelse. Der er i dette Ændringsforslag en Spire til en Udvikling, som absolut maa komme. Jeg haaber for øvrigt ogsaa, at dette Spørgsmaal maa blive taget op i det andet høje Ting. Jeg gaar ud fra, at der ogsaa der indenfor alle Partier findes Tilhængere af at aabne Adgangen til Procedure i Højesteret, og skulde det vise sig, at der i Landstinget er et Flertal for det Ændringsforslag, som er stillet af det Mindretal, paa hvis Vegne det ærede Medlem Hr. Elmquist talte, gaar jeg ud fra, at naar Lovforslaget kommer herved ændret paa dette Punkt, vil der ogsaa kunne samles et Flertal derfor i dette høje Ting, og jeg tvivler ikke om, at den højtærede Justitsminister da vil stille sig i Spidsen for Genneførelsen herved.

Maa jeg saa sige nogle ganske faa Ord om Spørgsmaalet „offentlig Votering i Højesteret“. Det har vist sig, at der indenfor Udvalget egentlig er ret stor principiel Enighed. Naar det kommer til Stykket, er det kun det ærede Medlem Hr. Vagn Bro og nu det ærede Medlem Hr. Axel Møller, der har udtalt sig principielt imod offentlig Votering i Højesteret. Den ærede Ordfører for Udvalget udtalte sig endogsaa meget stærkt principielt for en saadan offentlig Votering, idet han udtalte, at der kunde anføres mange og særdeles gode Argu-

menter for den, og han anførte den norske Højesteret, der til at begynde med var afgjort Modstander af offentlig Votering, men som nu ikke vil bort fra den. Det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen har i Virkeligheden heller ikke rejst principielle Indvendinger imod den offentlige Votering. Han udtalte, at det Ændringsforslag, der i saa Henseende er stillet af det socialdemokratiske Mindretal, ikke var heldigt, og deri tror jeg, at det ærede Medlem har Ret. Men naar saa det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen derudfra anbefaler at stemme imod dette Ændringsforslag, kan jeg ikke være enig med ham deri. Jeg mener, at Ændringsforslaget indeholder det rigtige Princip, men det er ikke udformet godt, og jeg vil derfor afholde mig fra at stemme, saafremt Ændringsforslaget opretholdes. Men jeg vil henstille til Forslagsstillerne, om de ikke kunde tage dette Ændringsforslag tilbage. De ved jo, at hvis de opretholder det, vil det blive forkastet, og en Forkastelse vil kunne mistydes derhen, at der her i denne Sal skulde være et Flertal imod den offentlige Votering, hvad jeg ikke tror der er. Jeg vil derfor, som sagt, henstille, at Forslagsstillerne tager Ændringsforslaget tilbage, og det vil da kunne komme til ny Overvejelse, om ikke her, saa oppe i det andet høje Ting. Jeg mener, at naar det dog er saadan, at der er overvejende principiel Enighed om offentlig Votering, maa man ogsaa kunne finde en Form, som kan samle et Flertal. Det forekommer mig, at det: at henskyde baade dette Spørgsmaal og det foregaaende Spørgsmaal, om Adgang til at møde i Højesteret, til en Kommission i Virkeligheden er en Falliterklæring af Rigsdagen, som der ikke er Grund til at afgive under de forhaanden-værende Forhold.

Maa jeg til sidst henstille til Udvalget og den højtærede Justitsminister, at man inden tredie Behandling søger at faa formet et Ændringsforslag, hvorved man imødekommer det Andragende, der er kommet til os alle fra de Underretssagførere, som i Henhold til Retsplejelovens § 1031 har en almindelig Ret til at møde for Landsretterne og for Sø- og Handelsretten i alle Sager, men som ikke har Lov til at betegne sig som Landsretssagførere, saaledes at de faar denne Ret. Det er i Virkeligheden urimeligt, at man nægter dem at bruge den normale Betegnelse for det Hverv, som de har Ret til at udøve, saaledes som de udtaler i deres Henvendelse. Det er jo et af de Spørgsmaal, der er udskudt til tredie Behandling, og jeg haaber, som